

JazzButlletí

Preu 3€ (IVA Inclòs)

març abril 2024 Publicació de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya

163

Especial Premis AMJM 2024: reportatge fotogràfic i converses amb els guanyadors · Drets d'autor en l'entorn digital: entrevista a Eva Faustino · Arnau Boix, in memoriam · Sant Jordi jazzístic · Novetats discogràfiques

AUTORS I AUTORES, paisatge sonor d'un país

societat general d'autors i editors

fundació **sgae**

Sumari

Objectius AMJM / Crèdits

4

Editorial

5

Drets d'autor en l'entorn digital: entrevista Eva Faustino

6

Especial Premis AMJM 2024 I: presentació

8

Especial Premis AMJM 2024 II: imatges d'una festa

9

Especial Premis AMJM 2024 III:
converses amb els guardonats (Daniel Ferruz,
Jordi Rossy, Pep Mula, Joan Chamorro,
Carme Canela, Ricard Parera i Manel Montañés).

11

Novetats discogràfiques

18

Sant Jordi en clau de Jazz

20

Arnau Boix ens ha deixat

21

Serveis i empreses en conveni

22

Contraportada Fes-te soci

24

EDICIÓ I DIRECCIÓ AMJM
 REDACCIÓ MARTÍ FARRÉ SENDER
 COORDINACIÓ NOEMÍ OSORIO ÚBEDA I ÀNGELS CIVIT FONTS
 COMISSIÓ EDITORIAL GUILLEM ARNEDO GAUTE I MARTÍ
 CARRASCO CASACUBERTA
 DISSENY I MAQUETACIÓ MARIANA MILEI VILA
 CORRECCIÓ JORDI CASTELLS ROCA
 DIPÒSIT LEGAL B-3.600/94
 IMATGE DE LA PORTADA: OLIVER ADELL TORNE

L'AMJM NO S'IDENTIFICA NECESSÀRIAMENT AMB LA TOTALITAT DE LES OPINIONS
 EXPRESSES EN ELS ARTICLES DE COL·LABORADORS QUE RECULL AQUESTA PUBLICACIÓ.

JUNTA DIRECTIVA

PRESIDENT GUILLEM ARNEDO GAUTE
 VICEPRESIDENT MARTÍ CARRASCO CASACUBERTA
 SECRETARIA ADRIÀ CLARAMUNT NAVARRO
 TRESORER IGNASI TERRAZA TORRA
 VOCALS DICK THEM HARTMANN, PAU BOMBARDÓ ORIOL,
 ROGER MIR ABELLA
 NÚMERO DE SOCIS 285
 GERENT ÀNGELS CIVIT FONTS

COL·LABOREN:

L'AMJM FORMA PART DE:

AMJM

ASSOCIACIÓ DEMÚSICS
 DE JAZZ I MÚSICA
 MODERNA DE CATALUNYA

PASSEIG COLOM, 6 · LOCAL 4 · 08002 BARCELONA
 TEL.: 93 268 47 36
 HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC:
 DE DILLUNS A DIVENDRES DE 9 H A 14 H
 amjm@amjm.org · www.amjm.org

Objectius de l'AMJM:

- ▶ **Representar i defensar els interessos professionals, econòmics, laborals, socials i culturals dels seus associats.**
- ▶ **Proporcionar serveis i assessorament als afiliats, especialment en qüestions jurídiques, econòmiques i de gestió.**
- ▶ **Fer promoció de la música i activitats dels socis**
- ▶ **Treballar i col·laborar amb altres entitats i institucions per a la promoció i millora de les condicions dels músics a Catalunya, Espanya i Europa.**
- ▶ **Estimular, donar suport, promoure i impulsar totes aquelles accions i iniciatives que vagin en benefici del col·lectiu de músics.**

Per una bona causa

L'AMJM té dos objectius principals, el primer és l'acció sindical per a la millora de les condicions laborals, econòmiques i socials dels músics, i la segona difondre i promoure la música jazz i la música moderna en tots els seus aspectes. Les nostres activitats com el Festival L'Hora del Jazz i els premis s'emmarquen en aquesta línia i és per això que un any més hem celebrat la Festa dels Premis de l'AMJM. Aquests premis són principalment una ocasió per valorar la feina que fan persones i entitats per tot el territori en favor del jazz i la música en general, és la nostra manera d'agrair la seva tasca i visibilitzar-la. Com podreu llegir a les pàgines, les categories dels premis són diverses i van des de reconeixements personals a músics o professionals del sector fins a guardons per a entitats sense ànim de lucre.

Des de la junta directiva, ja fa uns anys que vam decidir donar un altre enfocament als nostres premis, abans basats en el model de "millor..." per passar a uns premis més inclusius en què l'important sigui donar suport a iniciatives valuoses per als músics, el sector i la societat. Aquestes iniciatives són cada cop més imprescindibles per a la cadena de valor del sector musical. Està bé tenir grans festivals, grans equipaments, un gran circuit de festes majors, etcètera, però cal també enfortir el teixit de base, allà on els músics comencem les nostres carreres musicals i on durant el nostre camí com a músics podem experimentar i crear sense estar sotmesos a la lògica dels grans números econòmics. A més, tenim a Catalunya quatre escoles superiors de música de les quals surten anualment un nombre important de músics que busquen fer-se un lloc en l'escena musical i és justament gràcies a iniciatives petites, locals i molts cops desinteressades que aquest teixit de músics troba un espai per expressar-se.

L'esperit dels premis és arribar a reconèixer d'una manera tan àmplia com sigui possible el fet musical, i és per això que enguany hem incorporat una nova categoria als premis que brillava per la seva absència, el premi al

projecte educatiu, una novetat més que justificada tenint en compte la proliferació d'iniciatives pedagògiques arreu de Catalunya i la vital importància de la formació per apropar la música a la ciutadania i fer-nos una societat més empàtica i oberta. També hem volgut reservar un espai per atorgar el premi al soci/sòcia jove talent i a la trajectòria per posar en el centre dels premis els veritables protagonistes de la música, els músics. Cal dir que per la junta directiva no ha sigut fàcil triar els guanyadors d'entre les possibilitats que teníem sobre la taula, som conscients que hi ha molts més projectes i persones que mereixen el nostre reconeixement.

Vull aprofitar aquestes línies per mostrar el meu agraïment a totes les persones premiades d'enguany pel seu esforç, dedicació i compromís, que són un exemple de treball participatiu i solidari per un bé comú en una època marcada per l'individualisme i la confrontació. També vull agrair a en Manel Montañés, premi especial de la junta directiva, tot el que he après al seu costat com a membra de la junta el temps que ell ha sigut director gerent de l'Acadèmia Catalana de la Música. Li agraeixo la seva dedicació i paciència en ajudar-me a millorar les meves aptituds comunicatives en el món de l'associacionisme, per creure en mi i posar tots els seus recursos professionals al meu abast.

No puc acabar aquest editorial sense fer un altre reconeixement absolutament merescut però poc usual en el món del jazz al nostre país. La meva sincera felicitació i de tota la junta per al nostre company Ignasi Terraza pel seu nomenament com a doctor honoris causa per la Universitat Politècnica de Catalunya. El nostre company no té límits: a part de músic, pedagog, productor discogràfic i enginyer informàtic, ara és doctor. Ets un referent i un pioner, Ignasi!

Guillem Arnedo · President de l'AMJM

Eva Faustino: "S'hauria de forçar un pagament que no només tingui el compte el nombre de reproduccions"

@ Maud Sophie Andrieux / Jazz I Am

El passat 8 de març va tenir lloc, en el marc de la fira Jazz I Am —organitzada pel Taller de Músics—, una conferència d'Eva Faustino titulada *Remuneració de les produccions discogràfiques a l'entorn digital*. Presentada per Guillem Arnedo, en nom de l'AMJM, l'advocada barcelonina va dissertar sobre els reptes legals que suposa la reproducció massiva de música en línia. Faustino pertany al despatx d'advocats FG Legal i és especialista en propietat intel·lectual. En aquesta entrevista, aprofundim en els diferents actors i en el desafiament que suposa per al sector de la música afrontar la normalització d'un àmbit que sovint amaga pràctiques i buits legals en contra dels músics.

Comencem, si et sembla, aclarint certes qüestions bàsiques: des del punt de vista de la propietat intel·lectual, quina diferència hi ha entre l'autor, el productor i l'intendent?

L'autor, el productor i l'intendent, d'acord amb la Llei de Propietat Intel·lectual, són els tres titulars de drets de propietat intel·lectual. L'autor és el creador de l'obra (en paper, partitura i/o la lletra); el productor del fonograma és qui té la iniciativa de fixar l'obra en un suport (gravació); i l'intendent és qui interpreta l'obra.

Per tant, l'autor serà titular dels drets d'explotació sobre l'obra (partitura i lletra); el productor serà titular dels drets d'explotació sobre el fonograma (el màster, la gravació); i l'intendent serà titular dels drets d'explotació sobre la interpretació/execució de l'obra.

Quins drets preveu la llei per a cada un d'aquests actors i qui gestiona aquests drets?

L'autor és titular dels drets d'autor sobre l'obra, que inclou tant els drets morals com els drets d'explotació. Tenint això en compte, i els titulars de drets d'explotació mencionats a l'anterior pregunta:

- L'autor (compositor i/o lletrista) serà titular dels drets de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació sobre l'obra musical (partitura i/o lletra). SGAE o l'entitat de gestió de drets corresponent serà l'encarregada de gestionar els drets de gestió col·lectiva (comunicació

pública, reproducció mecànica). La resta de drets podran ser gestionats per una editorial o de manera autogestionada pel mateix autor.

- L'intendent o executant serà titular dels drets de primera fixació (similar a la reproducció), distribució, comunicació pública sobre la seva interpretació i/o execució de l'obra. AIE o l'entitat de gestió de drets corresponent serà l'encarregada de gestionar els drets de gestió col·lectiva (comunicació pública). La resta de drets podran ser gestionats per si mateix, per un segell o mànager a qui hagi cedit l'exclusiva de representació, o bé de manera autogestionada pel mateix intèrpret.

- El productor fonogràfic serà el titular dels drets de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació sobre el màster/gravació/fonograma de l'obra. AGEDI o l'entitat de gestió de drets corresponent serà l'encarregada de gestionar els drets de gestió col·lectiva (comunicació pública).

Què s'entén per 'drets d'explotació' i que preveu la Llei de la Propietat Intel·lectual?

Els drets d'explotació o drets patrimonials són aquells drets que, com bé diu el seu nom, són necessaris per explotar l'obra i obtenir un rendiment econòmic. En canvi, els drets morals que té l'autor sobre l'obra són inalienables i intransmissibles i, per tant, són drets no patrimonials.

Dins dels drets d'explotació tenim el dret de reproducció, el dret de distribució, el dret de comunicació pública i el dret de transformació.

- El dret de reproducció és el dret de fixació de l'obra en qualsevol mitjà o suport que en permeti la comunicació o l'obtenció de còpies.

- El dret de distribució és el dret de posada a disposició del públic de l'obra o gravació o qualsevol mena de suport mitjançant la venda, el lloguer, el préstec o qualsevol altra forma.

- El dret de comunicació pública és el dret de realitzar qualsevol acte pel qual una pluralitat de persones poden accedir a l'obra o gravació sense prèvia distribució d'exemplars i còpies.

- El dret de transformació és el dret de traducció, adaptació i qualsevol altra modificació en la seva forma de la qual es derivi una obra diferent.

Sobre l'explotació de músiques enregistrades en l'àmbit digital, com es pot garantir que els autors, intèrprets i productors cobrin el que els pertoca?

Des del meu punt de vista, al marge dels acords amb les plataformes de distribució o posada a disposició de música de qualsevol mena (que haurien de ser revisats per millorar l'equitat dels repartiments), és important que hi hagi una bona gestió amb coneixement dels canals: qui paga i qui cobra per cada ús, i el seguiment de la informació d'ús de la música, de control i de llicències corresponents. El problema és que la gestió és massa complexa, per l'atomització i el volum dels ingressos en l'àmbit digital.

A la conferència que vas fer a Jazz I Am vas parlar d'un informe dirigit a la Comissió Europea sobre les condicions per als autors en el mercat de la música emesa a la xarxa, què deia exactament i quina importància té?

A grans trets, a partir de l'article 167, que regula el funcionament de la Unió Europea (UE), de la Convenció de la UNESCO Sobre la Protecció i Promoció de la Diversitat d'Expressions Culturals i d'un seguit de directives i resolucions adoptades per la UE, planteja que el sector de la música

és un dels pilars de la cultura i, alhora, un dels més desprotegits pel que fa a la seva difusió en les tecnologies digitals (l'informe revela que el 67% de la ingressos mundials del sector de la música són en l'àmbit digital, és a dir, uns 22.600 milions de dòlars l'any 2022).

Amb això, l'informe recomana una regulació justa per al sector, considerant aspectes com ara els preus inamovibles de les subscripcions a les plataformes, la poca claredat en els drets d'autor, l'arbitrarietat dels algorismes que fan servir les plataformes, la manca d'un mercat únic, el repte de la intel·ligència artificial, el combat contra els fraus en l'emissió en continu, els desequilibris en els ingressos que reben els diferents artistes o la necessitat d'establir un diàleg entre els diversos actors del món de la música. En aquest sentit, planteja un nou "ecosistema sostenible per als autors" que garanteixi, entre altres propòsits, remuneracions justes als autors (que haurien d'esdevenir, a més, protagonistes de les entitats de gestió) i una revisió dels algorismes de les plataformes i del mateix mercat de música en línia. També exhorta la Comissió Europea a protegir i donar visibilitat als creadors europeus, a fomentar el diàleg dins el sector, i parla d'un "ús ètic de la intel·ligència artificial", a banda de suggerir un observatori europeu de la música, entre altres mesures. L'informe es pot consultar sencer en el següent enllaç:

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0388_ES.html

Més enllà d'allò que preveu la llei vigent, al Jazz I Am un assistent va parlar sobre les remuneracions escasses que perceben els autors per part de les grans plataformes de música en línia. A parer teu, què caldria fer per corregir aquesta anomalia?

A parer meu, s'hauria de forçar un pagament

just, que no només tingui en compte el nombre d'escoltes/reproduccions, sinó que també tingui en compte la simple posada a disposició; és a dir, si jo vaig a buscar, per exemple, una música minoritària a Spotify i no la trobo, la meua percepció del servei canvia, però la plataforma només té en compte la reproducció sense valorar la diferència per a l'usuari de trobar o no una música determinada.

Els serveis de música en línia es basen en el volum, quan per exemple, els serveis de produccions audiovisuals (tot i que també necessiten volum) es posicionen per qualitat i es diferencien per catàleg. En funció d'allò a què vols tenir accés, et subscrius a HBO, Netflix, Filmin, etcètera (o a més d'una, o a totes). Això fa valdre el contingut de forma qualitativa i no només quantitativa. En el model de negoci de la música això no passa i, per empitjorar les coses, s'apliquen algorismes que perjudiquen encara més la música més minoritària i menys comercial.

Per acabar, la legislació actual està preparada per garantir la propietat intel·lectual en l'àmbit digital?

Des del meu punt de vista, el problema no és tant de legislació, com d'aplicació i capacitat d'exigir-ne el compliment. "El paper ho aguanta tot" i molt sovint les anàlisis, els diagnòstics i les solucions jurídiques són específiques, bones i suficients, però la capacitat d'exigir-les per part dels titulars és el problema.

La complexitat de les reclamacions, pel seu component tecnològic, per la dificultat i especificitat de la propietat intel·lectual, i el poc contingut econòmic de les infraccions per separat, fan que les reclamacions siguin antieconòmiques i, per tant, se sistematitza la infracció.

Crec que la solució més factible per trobar garanties és la unió dels titulars en la defensa dels drets.

L'AMJM lliura els Premis de l'any 2024

Entrevistes: Martí Farré / Fotos: Oliver Adell

Amb la sala 3 del Jamboree plena de gom a gom, dimarts 5 de març va tenir lloc la festa anual dels Premis de l'AMJM. L'actriu Àurea Márquez va ser la mestra de cerimònies d'un acte en el qual va actuar el Daniel Ferruz Quartet a mitja gala, i amb Carme Canela a les acaballes, un encontre inèdit i de molt alt voltatge. Entremig, el saxofonista Martí Carrasco i el pianista Arcio Smith van amenitzar el lliurament de guardons amb cortinetes musicals.

El primer a recollir un guardó va ser l'aragonès Daniel Ferruz, Premi al jove talent, que el va rebre de mans del vicepresident Carrasco. Ferruz és pianista, compositor i professor al Taller de Músics. Format com a jazzista al Conservatori del Liceu, ha col·laborat amb artistes com Raquel Herrerros i ha coliderat projectes amb Eva Haro i Alberto Enguita, a més de formar part del grup Drop Collective, dedicat a la mixtura entre el jazz i la música jamaicana, una de les seves passions. En solitari, lidera un quartet, amb dos discos publicats, *Noctis* (FSNT, 2019) i *Miradas* (Underpool, 2023), que l'han situat entre el bo i millor de les noves fornades del nostre jazz.

El pianista Roger Mas i el contrabaixista Dee Jay Foster van representar, en absència de Jordi Rossy, el Begues Jazz Camp, Premi al projecte educatiu, lliurat per Roger Mir. La masia de Can Rigol acull cada estiu alumnes de diferents edats, nivells i procedències, disposats a gaudir d'un procés formatiu als marges de l'acadèmia i amb professors de primera fila. Michael Kanan, Jeff Ballard, Steve Cardenas, Jimmy Wormworth

i Peter Bernstein són alguns dels il·lustres docents d'un curs que potencia l'experiència en grup a través de masterclass, jams i concerts, i que també contribueix a la difusió del jazz amb concerts a la localitat baixllobregatina.

Una altra iniciativa reeixida és la discogràfica Underpool, Premi al treball discogràfic. Arcio Smith va lliurar el guardó a Sergi Felipe i Pep Mula, responsables d'un estudi i segell independent que, en només deu anys i una vuitantena de títols, ha esdevingut un referent del jazz contemporani i més a Catalunya. Underpool també ha actuat com a agent dinamitzador de la cultura de base, promovent o col·laborant en iniciatives com ara la Marató d'Underpool, el Basement BCN Jazz Fest o la Carta Blanca de l'Estival de Jazz d'Igualada.

Qui també anima la vida cultural, en aquest cas de Barcelona, és el Jazzing – Festival de Jazz de Sant Andreu, Premi a l'impuls de la música en viu. Noemí Osorio va donar el guardó a Joan Chamorro i Blanca Gallo, de la Sant Andreu Jazz Band (SAJB), entitat organitzadora d'un esdeveniment dirigit a un públic el més ampli possible. El Jazzing omple de jazz el barri de Sant Andreu amb grans noms de l'escena nacional i internacional. El festival també potencia el jazz entre els músics més joves, amb el planter de la SAJB i amb un curs en paral·lel, Jazz Education Stage, entre altres accions.

Ignasi Terraza va ser l'encarregat de donar el Premi a la trajectòria a Carme Canela, una de les grans veus del nostre jazz. Amb una carrera

que arrenca a començaments dels 80, Canela és avui un referent per a diverses generacions de cantants. Guillermo Klein, Bruce Barth, Dave Douglas, Lluís Vidal i Gorka Benitez formen part de la llarga llista d'artistes amb els quals ha treballat. En solitari, ha publicat treballs com ara *Cravo e Canela* (FSNT, 1999), *Granito de sal* (FSNT, 2014) i *Celebrating La Fusa* (Fresh Sound, 2021), saludats per la crítica i el públic.

Canela ha actuat més d'un cop a Vilafranca del Penedès, localitat on el Jazz Club Vilafranca, Premi a l'associacionisme, impulsa un cicle estable de música en viu i un esdeveniment, Nu, integrat dins l'associació Els Millors Festivals. Amb una vuitantena de socis, l'entitat deu els seus orígens a l'antic Hot Club de Vilafranca, fundat l'any 1935 i pioner en la difusió del jazz. No en va, Vilafranca atresora una llarga tradició jazzística. Ricard Parera, en nom del Jazz Club Vilafranca, va rebre el premi de mans del també penedesenc Adrià Claramunt.

El president Arnedo va ser qui va brindar l'últim guardó de la nit, el Premi especial de la junta, a Manel Montañés, productor, gestor i consultor cultural, amb una llarga experiència en el món de la cultura a casa nostra. Impulsor i gerent de l'Acadèmia Catalana de la música fins fa poques setmanes, Montañés ha dirigit esdeveniments com la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i el Mercat de Música Viva de Vic. També ha fomentat intercanvis musicals amb el Magrib —Connexió Argan— i l'Amèrica Llatina —Immigrasons, MACC, etc.—, entre altres iniciatives.

Gerard Quintana, president de l'ACM, flanquejat per Manel Montañés i Eduard Balaguer, gerent de l'ACM.

A dalt: Platea de Jamboree 3 amb els representants públics a primera fila.

A baix: Àurea Márquez.

Guillem Arnedo.

A dalt: Actuació de Daniel Ferruz, Joan Mas, David Mengual i Adrià Claramunt.

A baix: Un bon gruix del sector del jazz va assistir a la festa dels Premis.

A dalt: Detall dels guardons.

A baix: Arecio Smith i Martí Carrasco.

Matthew Simon, Joan Mas, Eduard de Negri, Miquel Bricullé (Jazz Vilafranca) i el retrat de Francesc Burrull.

A dalt: Jordi Muntaña (Aj. Begues), Mercè Guasch (Can Rigol), Roger Mas i Dee Jay Foster recullen el Premi Projecte Educatiu. A baix: Daniel Ferruz Quartet & Carme Canela.

Encapçales un quartet en el qual dius que us moveu per “espais transgressius”, què vols dir exactament?

Vull dir que no ens encasellem en un estil de música en concret dins el jazz. Per altra banda, també fem improvisació col·lectiva i, amb tot plegat, la nostra música a vegades té un so una mica més abstracte, més trencador, més transgressiu.

Pel que fa a les influències, citeu, per una banda, músics de clàssica i, per l'altra, de jazz contemporani. Com ajuntes tots aquests referents en la teva música?

No els veig com una cosa fragmentada o compartimentada. Em vaig formar en música clàssica i vaig estar molts anys estudiant això. En aquell moment, no m'acabava d'agradar, però ara ho veig diferent. Com a pianista, continuo estudiant clàssica perquè trobo que és necessari; es veu reflectit en la música que componc i, suposo, en l'estil interpretatiu. La influència del jazz contemporani

ve més per l'escolta; és un estil amb el qual gaudeixo molt. Al final, tot acaba sortint, com per exemple el jazz tradicional, tot i que menys, ja que amb el quartet busco un so més contemporani.

Una altra cosa que també defenses és el caràcter acústic del so, per què?

Perquè sento que avui dia la música cada cop va més cap a l'espai electrònic. Moltes de les grans estrelles, per exemple, fan concerts sense músics a l'escenari. És un espectacle, molt bé, però a mi el que més m'agrada de la música és el so d'un instrument. M'emociona i és el que intento fer amb el meu quartet. Pot semblar un gest ortodox, de no voler avançar, però no, en un entorn cada cop més electrònic el so acústic és com si fos un tret diferencial.

“No hi ha a dos sense tres”, tens previst fer un tercer disc amb aquest quartet?

Bé, a mi m'agrada mantenir aquest quartet amb el mateix personal que vam començar el 2018 [Daniel Ferruz (piano), Joan Mas (saxo), David Mengual (contrabaix) i Adrià Claramunt (bateria)], per viure l'evolució del so com a grup. Pel que fa a gravar un tercer disc, no sé... costa calés i els músics ens trobem en una situació precària, i més en una ciutat com Barcelona que encara ens precaritzava més. Amb les classes i els bolos es fa el que es pot. M'he animat a fer discos quan he tingut temes, energia i diners. Ara bé, els músics [del meu grup] hi són i és un autèntic privilegi poder tocar amb ells quan estan disponibles. Si fes un tercer disc, m'agradaria que fos aquest any.

Com a 'jove talent', com veus l'escena del jazz a casa nostra?

Des del punt de vista musical trobo que hi ha molt de nivell, però no veig prou acompanyament institucional, públic ni privat; vull dir, un acompanyament que es correspongui amb el bon nivell que hi ha, en el sentit de tenir un bon tracte i

bones condicions per tocar. Pel que fa als clubs, n'hi ha que estan saturats i és molt difícil de trobar-hi bolos i, si parlem de Barcelona, considero que és un dels puntals de l'escena a escala nacional. Potser en el dia a dia no en som conscients, però quan la veus des de fora —jo vinc de Saragossa— és una altra cosa.

Parlant de Saragossa, a l'Aragó hi ha molts bons artistes de jazz i músiques improvisades —Milena Casado, Clara Lai, Alejandro Esperanza, tu...—, però la majoria viviu i feu carrera a altres indrets, com t'ho expliques?

Perquè molts ens formem a les grans ciutats i després no hi tornem: acabem engrossint les escenes d'aquestes ciutats grans. A vegades hi penso, si tothom pogués tornar a casa seva, s'estimularia l'escena espanyola i aquesta seria més calidoscòpica, més rica.

Has rebut un premi al jove talent, però el públic dels concerts de jazz cada cop és menys jove, què en penses?

Que tinc els meus dubtes sobre això que dius. Les jams dels dimarts al Bar Makinavaja s'omplen de gom a gom i la majoria és gent de menys de 25 anys.

O sigui que depèn del local?

Sens dubte, el *Maki* és normal que atregui més gent jove que un auditori. Ara bé, tinc molt clar que, com deia el Marco Mezquida, no deixa de ser una anomalia que, en una ciutat com Barcelona, amb tantes escoles de Superior, no hi hagi més gent jove als concerts. No sé, potser n'hi ha que fan els estudis per treure's el títol, i és molt respectable, o que no tenen prou calés per anar a concerts. Després, quan acabes els estudis, la vida es complica i, potser, si surts de treballar a 2/4 de 10 del vespre, no estàs per anar de concerts. És el que dèiem abans: tot reverteix en la sensació de precarietat de la ciutat. Ara bé, qui vol, va de concerts.

@Alvaro Parada

Premi al projecte educatiu **BEGUES JAZZ CAMP**

Respon: **Jordi Rossy**

Com va començar el Begues Jazz Camp?

La Blanca Gallo, la directora aleshores del Taller de Músics, es va instal·lar a Begues i va proposar de fer els seminaris del Taller allà. Jo ja hi vivia i em van suggerir de ser director artístic. Aquell any, es va fer a Can Rigol i va ser un èxit. L'any següent, però, va ser un desastre i el Taller se'n va anar a un altre lloc. Llavors, la gent de Begues em preguntava si ho podia fer pel meu compte, i jo sempre els responia que no tenia la capacitat d'organitzar un seminari. Van ser el Roger Mas i el Dee Jay Foster els que em van insistir molt per fer-lo. La meua idea aleshores va ser fer el Begues Jazz Camp a Can Rigol i el vaig concebre perquè fos atractiu per als professors, és a dir, sense el típic seminari en què al matí es fan classes d'instrument, a la tarda combos i a la

nit, quan tothom està destrossat, encara s'espera que la gent vagi a la jam.

L'estructura del Begues Jazz Camp és un dels punts forts d'aquest seminari?

Sí, ni tan sols fem classes col·lectives d'instrument. No volia que fos tan esgotador per als professors, perquè el pressupost era poc, i tampoc perquè molts som professors i alumnes que ja ens trobem a l'escola durant la resta de l'any. El Begues Jazz Camp són cinc dies, amb cinc professors. Cada professor fa una master class al matí de dues hores, un sol dia a la setmana. La master class és oberta a tothom i el professor fa el que vol. A la tarda, hi ha tres hores de combo. Després de sopar, toquen dos combos d'alumnes a la plaça del poble i, llavors, a partir de les 12 comencen les jam sessions. El que és bastant especial, és que les jam tenen públic. La gent de Begues ve a Can Rigol, i això sí que és una experiència diferent per als alumnes: toquen junts i de cara al públic.

Les jams són un puntal del Begues Jazz Camp?

Sí, i al principi va ser complicat, perquè molta gent deia: "Bé, passaré per la jam", sense apuntar-se al seminari. Vam haver de clarificar que no, que el que venem als participants és precisament l'experiència de tocar davant del públic. En 14 anys, les jam han anat evolucionant. Al principi, passava una mica el que passa a tot arreu: que eren avorridíssimes, és a dir, que hi havia molt de temps entre tema i tema, es tocaven els mateixos temes, de 40 minuts... Un any vaig decidir posar fi a això.

Va ser quan vau decidir que els temes no podien durar més de cinc minuts?

Exacte, una de les normes és aquesta, i l'altra és que no passi més d'un minut entre tema i tema. És molt curiós, perquè amb només aquestes dues normes l'experiència ja canvia del tot,

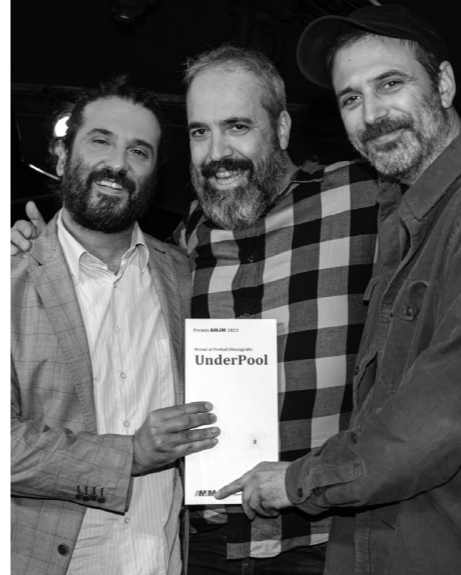
i fins i tot en surten d'altres, com per exemple que és prohibit pujar a l'escenari sense saber quin tema tocarà, amb qui el tocarà i amb quin arranjament. Des del punt de vista musical, es pensa d'una altra manera, molt més compartida. Els temes no només són més curts, sinó que també molt millors, perquè es fomenta més la idea de la composició, de l'arranjament, de tocar plegats, i no la del solista que fa les seves 20 rodes i prou. Es tracta d'escoltar.

Què es pot aprendre a Begues que no es pugui estudiar en altres espais formatius?

A Begues s'aprèn de tot, però és més aviat una experiència. A més, últimament també intento viure les coses més des d'un prisma no estrictament musical, sinó més social. Per a mi el Begues Jazz Camp representa també aprendre a viure en comunitat, és a dir, que tothom es responsabilitzi del bé comú, que sigui una autèntica democràcia, que es puguin sentir totes les veus i tothom pugui tocar.

Quin balanç fas d'aquests 14 anys de seminari?

Molt bo. S'ha confirmat que no cal fer uns grans esforços o organitzar molt per fer coses molt màgiques i de molta qualitat. És qüestió de tenir bons ingredients, és a dir, de comptar amb bons músics i confiar en ells, de deixar-los fer perquè es creïn sinergies, perquè tot flueixi. L'èxit del Begues Jazz Camp és que s'ha consolidat una manera de fer que va començar per un seguit de circumstàncies, amb limitacions de pressupost, però també perquè, per casualitat, quan el Taller de Músics va fer el seu seminari a Can Rigol, vaig descobrir com de fàcil que és organitzar una cosa allà. No tenim cap ambició de créixer, sinó de continuar gaudint de les diferents generacions de músics que venen cada any. És un lloc on han nascut moltíssims grups, s'han fet moltes coses i ens ho hem passat de collons.

Premi al treball discogràfic **UNDERPOOL**

Respon: **Pep Mula**

Al Jazz Butlletí 161, Sergi Felipe, el teu soci, deia que havíeu fet Underpool l'any 2013 "per publicar algunes coses que es gravaven i potser no tenien tanta sortida". La situació ha canviat?

Crec que sí. Si no hi fóssim nosaltres —i altres segells—, aquestes coses difícilment tindrien més sortida. Ara bé, també penso que és la funció que pertoca als segells actuals. Aquella idea de la discogràfica com una aventura empresarial ja no hi és, sinó que més aviat fem una funció de paraigua.

Definiu la discogràfica com de "jazz contemporani", què enteneu per aquest estil?

Jazz contemporani és el jazz que es fa avui. A mi m'agrada més pensar que no es tracta tant de pensar en un llenguatge o en un estil en concret, sinó en els diferents llenguatges que

hi ha al voltant del jazz que es fa ara. Per a mi, això és la part contemporània. En un principi, donàvem —i donem encara— molta volada als grups de composicions pròpies, però també ens hem adonat que a vegades els estàndards són la base per desenvolupar un llenguatge contemporani. Hi ha gent que agafa estàndards o repertoris més antics i els dona una nova visió.

Quin perfil de gent escolta els discos que editeu?

Crec que hi ha melòmans, gent que segueix l'actualitat del jazz, dels músics, que continua anant a concerts —tot i no ser músics— i està pendent de l'escena. Aquests són els que valoren molt la feina i el discurs d'Underpool. Alhora, però, també dic que es venen pocs discos. Parlant del perfil [dels nostres seguidors], a vegades em fa patir que es tracti de gent més aviat gran. Vull dir que la gent jove sembla que es resisteix a comprar discos. Ara bé, aquest públic gran no desapareix mai, hi és sempre.

Fins a quin punt és difícil de mantenir un segell discogràfic en un temps en què la música es consumeix de manera fragmentada i en format digital?

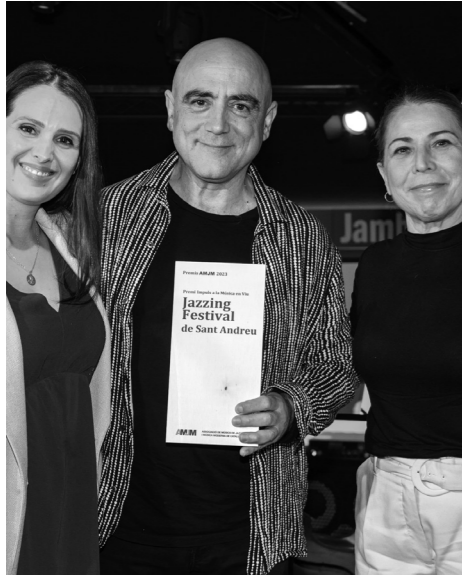
En el jazz el disc encara és important. En altres estils, la música s'ha fragmentat, però crec que la visió que té la gent del jazz o la música improvisada és que, quan s'enregistra una sessió, es fa una fotografia d'aquell moment i totes les peces mantenen una unitat, és a dir, un disc. Fer discos és difícil, però crec que el nostre segell fa aquesta tasca de paraigua que comentava abans: les celebracions del desè aniversari, la Carta Blanca de l'Estival de Jazz d'Igualada, els discos que hem gravat al Festival de Jazz de Vic, les maratons... Tot això també forma part del segell, encara que no sigui prou per editar discos.

Quan vàreu presentar la marató dels deu anys vas fer una defensa de la diversitat musical i la vas lligar a l'educació, per què?

Perquè la idea conceptual que defenso és que l'oferta musical ha de ser tan diversa com ho és la nostra societat. Això vol dir que s'han de poder consumir diferents estils i d'una manera que no sigui únicament a través dels grans programes o esdeveniments que promouen alguns mitjans. Amb aquest comentari, no vaig en contra d'aquests grans actes; el problema és quan no hi ha un contrapès i les criatures es pensen que ser cantant, que la música en general és només el que surt a la tele, a YouTube o el que segueixen. Per revertir això crec que hi ha d'haver una feina transversal, és a dir, des de molts punts de vista. Segurament, a Underpool posem el nostre gra de sorra fent visible aquesta música, però també a les escoles s'hauria d'ensenyar com es consumeix la cultura, en general, i no només la música. En això hi crec molt, molt. Al final, la diversitat dona més llibertat a tothom: a ser com es vulgui, a seguir el que es vulgui i a ser més creatiu.

A grans trets, com veus l'escena del jazz a casa nostra?

Crec que tothom coincideix a dir que hi ha molta gent que fa música; això ha millorat molt en els darrers anys. Alhora, però, no hi ha espai per a tots aquests músics, i ho enllaço amb el que et deia abans: la música ha d'estar molt més present en el dia a dia. Fer un concert no hauria de ser tan difícil i hi hauria d'haver molta més oferta. Amb el que es paga a vegades per muntar un gran concert, se'n podrien fer molts. Això generaria un teixit, un moviment que seria més plural i donaria oportunitats a tot un sector que, realment, cada cop està més fumut. Veiem que segons quins projectes tenen una vida molt curta, que falten escenaris, llocs per anar a tocar... No sé, falta, falta... més xispa.

hagi gent jove tocant per a gent jove. També hem buscat que els horaris siguin els adequats, és a dir, no gaire de nit, sinó més aviat de dia, de tarda, intentant arribar a un públic al més extens possible. Hem tocat molts cops a la plaça Masadas, amb fins a tres big bands seguides; i a Can Fabra, si ens deixaven, fèiem un matí de swing. Tocar en hores que no són les habituals fa que molta gent que no acostuma a sortir o a anar a festivals accedeixi al jazz.

Com feu el cartell del festival?

El director musical soc jo. En aquest sentit, pel que fa a la gent de la casa, intento fer el que m'agrada i el que és novetat. El meu lligam amb les big bands és molt fort. Un cop, a banda de la Sant Andreu Jazz Band (SAJB), va coincidir que jo estava amb el Catalan Jazz Ensemble, amb l'Andrea Motis, i vaig voler presentar aquest projecte aquí. Aquell any també van tocar La Locomotora Negra, la Big Latin Band del Ramon Escalé... i així fins a deu big bands. No és que volgués fer un festival de big bands, però em va fer molta il·lusió que totes aquelles big bands toquessin al festival. Totes es van adequar al nostre pressupost precari. A banda d'això que t'explico, quan faig el programa intento combinar col·legues meus amb gent de la casa. Rebo propostes, però més que rebre propostes, veig com està el panorama i, a partir d'aquí, intento equilibrar el cartell. Pel que fa a la gent de fora, ho aprofito d'alguna manera per gravar amb ells i convidar-los a tocar amb la SAJB.

La SAJB és indestruable d'aquest festival?

Sí, òbviament, ha de tocar cada any perquè, en primer lloc, és on gravem el treball anual amb el convidat que sigui, i perquè és el nostre festival i és normal que hi toquem. A partir d'aquí hi ha grups, dels quals jo dirigeixo puntualment, que també presenten el seu treball discogràfic. Però no tot el festival és així: ve molta gent de

fora. Si analitzem el programa de tots aquests anys, jo diria que pel Jazzing ha passat pràcticament la majoria dels músics de jazz de Catalunya. Presentem projectes que han sortit de la SAJB, que he produït i hi toco, però no podem oblidar que també hi ha gent que ha sortit de la SAJB i fan uns projectes molt interessants, com ara els d'Irene Reig, Joan Mar Sauqué, Eva Fernández, Jan Domènech... Em fa molta il·lusió que els presentin al festival.

Us heu plantejat mai fer coses fora del districte?

Bé, l'any passat va haver-hi una mica de... [problemes amb el Districte de Sant Andreu], però hem tornat a parlar amb ells i ens han dit que ens donaran suport d'una manera més interessant. Sortir a fora i anomenar-lo Jazzing i res més m'ho he plantejat algun cop, però jo prefereixo que sigui a Sant Andreu. És el meu barri i hi estic a gust. La seu de la SAJB és aquí mateix i m'agrada poder tocar al districte, amb la SAJB, amb altres projectes, i que la gent els conegui. No ho descarto en un futur, però vull continuar aquí, i més aquest any, que ja tenim la programació pràcticament feta.

Per què dieu que és un "regal" i un "projecte singular"?

Perquè a mi ningú em mana fer això, sinó que em ve de gust compartir el meu projecte i el jazz, la música que m'apassiona, amb la gent que vol venir. Hi ha molta gent de fora d'Espanya, de tot Europa i, fins i tot dels Estats Units, que venen cada any i són fidels al projecte. Venen perquè és un festival i perquè toca la SAJB, però també perquè els agrada el Jazz Education Stage [el curs de música que se celebra en paral·lel] i la proposta en conjunt. El Jazzing és un regal que fem al districte i, en general, a la gent que li agrada el jazz. No som promotors, sinó que fem tot això per amor, per amor al jazz.

Abans de fer el teu primer disc en solitari, *Introducing* (FSNT, 1996), vas fer un munt de feina amb molta gent.

Sí, vaig fer discos d'orquestra i de música molt comercial. Vaig gravar amb el Gato Pérez i amb el Pau Riba i vaig fer molts *jingles*, molts anuncis. Hi havia molta feina d'aquesta mena als anys 80 i 90... Vaig fer moltes coses abans de fer el meu primer disc, quan ja tenia una edat.

I què va significar per a tu aquell *Introducing*?

Va ser el resultat d'una manera natural de començar a treballar amb el Joan Munné, el Rai Ferrer i el David Xirgu. Els meus primers passos amb el jazz van ser a l'any 84, en un grup que era el satèl·lit d'una orquestra de patxanga en la qual treballava. Era un grup en el qual també hi eren el David Xirgu, el Joan Vinyals, el Xavier Llandrich, el Ramon García... Imagina't, del 84 fins al 96 vaig fer jazz com una cosa paral·lela. Aquell primer disc va ser, doncs, el resultat de trobar un grup amb el qual treballar; de trobar un so de grup. En aquell temps, vaig anar als EUA i em vaig treure la vergonya de sobre. Em vaig sentir amb la força suficient per a fer el disc. En aquelles èpoques, la paraula *jazz* a vegades era gran.

Què vols dir?

Que aquí no hi havia ningú que cantés jazz, diguem-ne, blanc.

Aquests inicis en diferents estils justifiquen el fet que no t'hagis encasellat mai en cap estil en concret, i que el teu repertori sigui tan divers?

El fet que jo hagi ajuntat tots aquests estils m'ha fet a mi, ha fet la meua veu i la meua manera de cantar. Faig servir el jazz i els músics de jazz per vestir la meua manera de dir tots aquests temes. El jazz per a mi és l'esperit de sentir-me lliure, d'expressar-me; m'ha donat un

vestit, uns músics i una manera de tocar que és espontània, que és la meua manera de fer. Vull dir que va ser molt important tenir un so amb el meu grup, un so especial, una manera de dir les coses, de poder cantar tant un *Speak Low* com un *Walking on the Moon* amb una direcció, amb una manera de fer que teníem, que tinc i que vaig descobrir en aquell moment.

Què destacaries de la teua generació?

La meua generació és a la del Perico, els Rossy... La primera de després del Tete, per dir-ho d'alguna manera. Pertanyo a aquesta generació per edat i per què sí, però, no sé... classificar-me a mi em costa una mica. Tornant a la seva pregunta, som tots com a autodidactes perquè anàvem a escoles, però res era com ara. Molta gent va anar als EUA a estudiar, d'altres no, i alguns vam anar-hi molt poc. En tot cas, el que caracteritza la meua generació és el fet de mirar cap als Estats Units i la idea de buscar continuament.

Amb la perspectiva dels anys, com veus l'evolució del jazz i de la música en general?

Veig que hi ha un nivell increïble. Hi ha molta gent amb molt de nivell perquè, és clar, hi ha les escoles i el jazz s'ha normalitzat en l'àmbit de la formació musical. L'evolució del jazz la veig bona; la de la música, en general, no tant. La música comercial trobo que s'ha simplificat molt. Abans anaves a sentir un Sting, que per a mi és una música assequible i comercial, però que està molt ben feta i omplia estadis. Ara hi ha aquestes músiques *reggaetoneres*, que no acabo de veure. Bé, en altres èpoques també hi havia el Georgie Dann i tota aquesta cosa, però, així i tot, trobo que hi ha hagut un retrocés en la música comercial. Ara bé, avui també s'estan fent coses increïbles. Sempre que hi hagi algú que tingui ganes de dir alguna cosa, sortirà quelcom nou, i això és imparabile.

suport a aquella persona que compon temes i els intenta tirar endavant amb un grup. Si pot ser, mirem que a més que hi hagi un disc o un material amb el qual puguin mostrar la seva obra. Aquestes són una mica les guies que ens marquem; després, el dia a dia ens posa en altres tessitures. Vull dir que a vegades ve algú que ens agrada molt sense que presenti res en especial, o algú que diu: "Faré un repertori d'estàndards, però uns estàndards d'aquella època o d'aquell disc o no sé què." Ens permetem algunes llicències.

Com us financeu?

És un equilibri bastant *guapo*. Tenim uns 60 socis, que paguen 8 € al mes. Això els dona accés al concert mensual, gratuït, com si diguéssim. Els concerts els paguem amb aquestes quotes, amb una subvenció de l'ajuntament i del consell comarcal, que deu arribar a un 12 o un 13 % del pressupost anual, i la resta és per taquilla. Amb tot això fem un equilibri màgic que a vegades dona zero, a vegades dona més 100 i altres, menys 100.

L'actual Jazz Club de Vilafranca deu els seus orígens al Hot Club de Vilafranca i, pel que expliqueu, sempre hi ha hagut jazz a la vila, fins i tot en festa major.

Sí, mires la programació que hi havia a la festa major i s'estilava molt una nit de jazz. Ara s'ha perdut, però rebuscant en els cartells, de cop i volta trobes Tete Montoliu o Núria Feliu. Amb això vull dir que existeix una afició el jazz. Hi ha un públic jazzístic a Vilafranca que és fidel. Als concerts habituals, hi ha 70 o 80 persones que venen gairebé sempre. A vegades, puja a 100 persones i, algun cop, com amb Carles Benavent, per exemple, ha arribat a les 150 o 160 persones. El gran repte és trobar una mica de futur, de relleu, perquè cada vegada costa més trobar gent jove.

Des de fa dos anys feu el festival Nu, integrada 'Els millors festivals'. Parleu d'"apostar pel vi i la música sense artificis." A què us

referiu exactament?

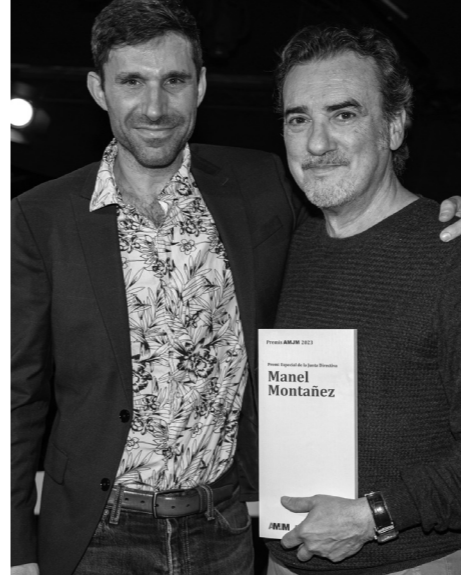
Feia temps que volíem fer alguna cosa extra i vam veure que els concerts habituals del Vinseum els fem lligats a cellers amics, que estem vinculats al món del vi, que som de Vilafranca, vaja. Ara hi ha aquesta tendència als vins de "mínima intervenció" i vam intentar lligar-los a un cicle també de mínima intervenció. Què vol dir això? Doncs que la música sigui al màxim a pèl possible. Al nostre entorn cada vegada veiem més grans escenaris, grans sonoritzacions, grans coses. Nosaltres, per contra, volem buscar aquest espai en què la música encara pot ser més senzilla, més directa.

Es pot parlar d'una escena vilafranquina?

Crec que al Penedès estan sortint coses, a través de l'Escola de Música. L'Àlex Cassanyes, per exemple, el tenim a la junta. Està sortint gent una mica *made in Penedès* que són el futur. Sobretot, penso en el Tom Felices, que és un noi que ha sigut alumne d'aquí i té molt bona pinta. Hi ha una nova fornada, però falta, com sempre, una mica més d'espai per tocar. Amb el Jazz Club Vilafranca no n'hi ha prou.

Amb l'experiència de tants anys, com veieu el circuit a Catalunya, fora de Barcelona?

Amb aquesta associació que hem parit fa dos anys, 'Els millors festivals', volem dir que no tot passa a Barcelona. Els millors festivals ha sigut una manera d'unir-nos entre la gent de comarques. No és el mateix organitzar concerts a sales a Barcelona que, per exemple, a les Terres de l'Ebre: pel tipus de públic, pel nombre d'assistents... Els millors festivals és la manera de construir un petit circuit fora de Barcelona. Trobo que és la gran demanda dels músics: que la feina de la gent que es trenca el cap a compondre, a assajar o a gravar no quedi en dos concerts a Barcelona i un a Girona, sinó que pugui tenir una mica més de sortida. Crec que hi ha molts projectes molt interessants i encara són massa pocs els circuits de fora de Barcelona. A mi m'agradaria que en fossin molts més

cràtic, molt primari. Érem a les beceroles de la democràcia i estava tot per fer: equipaments, xarxes, circuits... D'una manera o altra, cada palada que feies contribuïa a anar implementant tots els recursos que són necessaris per a la cultura. Ara sembla que estigui tot fet.

Està tot fet?

No sé si està tot fet; crec que cal una revisió de tots els esforços que s'hi han abocat: des del punt de vista econòmic, d'estudis, de formació...

Com a antic gerent de l'Acadèmia Catalana de la Música (ACM), quina valoració fas del sector de la música al país?

En els set anys que he estat gerent, he tingut la possibilitat de posar en marxa des de l'ACM moltes experiències, i crec que s'ha avançat molt. Per exemple, l'any 18, amb el Guillem Arnedo vam ser, diguem-ne, impulsors del que es va anomenar Plataforma Estatal per la Música; o amb l'Estatut de l'Artista. S'avança a poc a poc, però molt. Així i tot, el sector de la música, i el de cultura en general, continua tenint molts problemes estructurals. La precarietat dels artistes, dels creadors, és una de les grans mancances.

Què es podria fer per millorar la situació?

Crec que els mateixos professionals del sector haurien de ser conscients que moltes vegades es tiren pedres contra la seva teulada. Si la precarietat és un dels grans problemes del sector, el que no pots fer és rendir-te i tocar per 50 €, o anar a la tele sense exigir que et paguin els drets que et pertocuen. S'ha entrat en una espiral de devaluació i el mateix sector hi participa.

En un article que vas publicar parles de "públics intel·ligents" i critiques molt les estratègies de màrqueting i la "creació de públics", per què?

Perquè els públics no es creen, els públics s'edu-

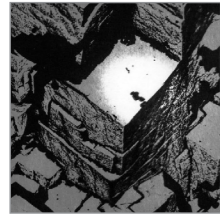
quen. És el sistema educatiu el que fa avançar les coses. Si tenim un sistema educatiu que té molts problemes i no compta amb les arts per desenvolupar el criteri i l'esperit crític dels ciutadans, estem perduts. Ara fa una estona estava llegint a l'*Ara* un article, *La trompeta d'Armstrong*, de Gerard Martínez Minguell, en què hi ha una frase molt bona: "L'accés a la música ja no requereix cap esforç; la seva democratització s'ha confós amb la seva banalització." Avui tenim possibilitats d'accedir a la música a molts nivells, però si mires el panorama musical —el de la música comercial, diguem-ne—, és ple de música banal. Pel que fa al màrqueting, no hi estic en contra. Està molt bé cuidar el detall, poder comprar les entrades anticipades, trobar aparcament al lloc del concert... però no es pot deixar el desenvolupament de la cultura d'un país només en mans del màrqueting.

Dius que "treballes des de la base", què entens per treballar des de la base?

Que la cultura és molt important per al desenvolupament de les persones, més enllà de la comercialitat, dels resultats econòmics a què ens aboca el liberalisme. Sempre he pensat que això de la indústria cultural és una mica una mena de trampa.

En quin sentit?

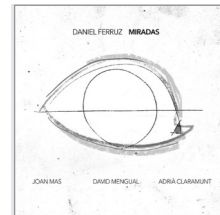
En el sentit que treu a la cultura tots els valors que no tenen res a veure amb els resultats econòmics, amb la mercantilització de la cultura. Per això és un terme que no m'agrada. Treballar des de la base vol dir intentar treballar pels valors propis la cultura de la música, perquè siguin reconeguts pel conjunt de la ciutadania. Jo dic també que treballo des de la trinxera. En 40 anys he tingut el gust de treballar amb gent que han sabut muntar festivals, fires, concerts, etcètera, i guanyar molts diners. Jo trobo que s'ha de tenir una vocació de servei públic, i això és un mica com fer treball social. Com deia la meva exdona, treballadora social: "A treball social, sou social."

Oller i Guerra
L'agraïment · 2024
Microscopi
Jazz, cançó, pop

Jaume Guerra, veu i contrabaix / **Víctor Oller**, piano i cors / **Jordi Pallarés**, bateria / i les col·laboracions de **La Maria** i **Sandra Monfort**, veus, i **Maria Gil**, flauta.

“Un marc conceptual des del qual engegar motors i abraçar la incertesa”, diu el full promocional del disc, que també assegura que es tracta d’“un recull de cançons que conviden a sanar, a jugar, a empoderar-se, a acceptar el futur desconegut”. En aquest sentit, *L'agraïment* inclou lletres tant poètiques com incisives, com ara *Miratge*, en la qual denuncia el patriarcat, o *Ciutats modernes*, una reflexió sobre les societats urbanes d'avui dia. El valencià Jaume Guerra i el català Víctor Oller constitueixen un fecund tàndem creatiu a cavall del jazz, el pop i la cançó.

Daniel Ferruz
Miradas · 2022
Underpool
Jazz

Daniel Ferruz, piano / **Joan Mas**, saxo / **David Mengual**, contrabaix / **Adrià Claramunt**, bateria.

El flamant guanyador del Premi al Jove Talent de l'AMJM s'ha alçat amb aquest reconeixement per, entre altres mèrits, el seu enginy com a compositor, forjant una música amb segell propi en la qual es reconeixen influències tant de jazz contemporani com de música clàssica. Lirisme, tendresa i expressivitat en un quartet que uneix músics de diverses generacions i que compta amb un rodatge d'un lustre —Miradas és, de fet, el segon títol de l'aragonès amb aquest conjunt, després de *Noctis* (FSNT, 2019). Pel que fa al repertori: set composicions d'autoria pròpia i una versió de la *Nana* de Manuel de Falla.

Belén Cabanes i Elisabet Raspall
Jazztanyoles · 2023
Raspall Records
Jazz

Belén Cabanes, castanyoles / **Elisabet Raspall**, piano i veus.

Coneguda pels seus duets amb Dani Pérez i Chris Cheek, la pianista Elisabet Raspall s'uneix en aquest treball amb la també vilanovina Belén Cabanes, ballarina i intèrpret de castanyoles. Plegades constitueixen un grup original, pel que fa a la instrumentació, en el qual l'univers líric de la pianista —i vocalista— Elisabet Raspall conflueix amb la subtileza dels repics i els cops de taló de Belén Cabanes. Art compartit en un encontre de “gran bellesa i emotivitat”, expliquen. Pel que fa al repertori hi ha, entre d'altres, peces de Raspall enregistrades amb altres formacions —*Dos amics* o *Blues gamberret*—, temes inèdits —*Pell fina*— i versions d'*El virolai* i *El cant de la civada*.

Armando Erenas
Victor · 2024
Records DK
Jazz

Armando Erenas, guitarra / **Martí Carrasco**, saxo tenor / **Xavi Castillo**, contrabaix / **Adrià Claramunt**, bateria / i les col·laboracions de **Magalí Sare**, **Paula Barranco** i **Maria Lamata**, veus.

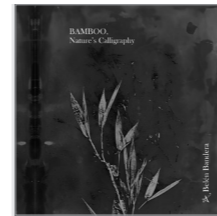
El guitarrista mataroní Armando Erenas debuta en solitari amb un llibre-disc i nou temes propis dedicats al seu germà, mort l'any 19. Amb títols com ara *Temps era temps*, *Abril i Últimes vegades*, evoca els sentiments, records i les sensacions que ell mateix va experimentar amb la pèrdua del seu germà. “Una experiència que ens revela un procés de dol, acceptació i resiliència”, diu sobre el conjunt de l'obra. Des del punt de vista estrictament musical, s'emmarca en allò que podríem anomenar *jazz d'autor*, és a dir, amb una estètica contemporània que, des de l'emotivat, des de la diversitat de climes i estils, s'allunya dels cànons més estrictes.

Lluç Casares & Jesse Van Ruller
Ride · 2023
The Changes
Jazz

Lluç Casares, saxo tenor / **Jesse Van Ruller**, guitarra / **Xavi Torres**, piano / **Kaisa Mäensivu**, contrabaix / **Andreu Pitarch**, bateria.

Enregistrat a Amsterdam, ciutat en la qual s'ha format i ha fet part de la seva trajectòria artística, el saxofonista Lluç Casares s'ajunta amb un dels noms més rellevants de l'escena neerlandesa: el guitarrista Jesse Van Ruller, mestre de mestres. *Ride*, que també compta amb una base rítmica d'altura, es va gravar el dia abans d'un concert d'aquest quintet a la sala Bimhuis. En aquest sentit, malgrat no ser tècnicament un disc en viu —tret de l'última peça—, testimonia l'energia, l'essència d'una sessió immortalitzada tal com raja i en mans d'intèrprets d'alt nivell.

Belén Bandera
Bamboo, Nature's Calligraphy · 2023
Microscopi
Jazz

Belén Bandera, veu, lletres, composicions i arranjaments / **Pablo Selnik**, flautes i veu / **Óscar Latorre**, trompeta i fiscorn / **Santi de la Rubia**, saxos / **Jordi Guasp**, trompa / **Rita Payés**, trombó i veu / **Pau Domènech**, clarinet baix / **Carlos Monfort** i **Ana Fernández**, violins / **Miquel Córdoba**, viola / **Marçal Ayats**, violoncel / **Jaume Llombart** i **Carla Motis** guitarres / **Albert Bover**, piano / **David Mengual**, contrabaix / **Joe Smith**, bateria.

Belén Bandera es consolida com a creadora d'altura amb una aposta ambiciosa: un treball orquestral, monumental, amb un ensemble integrat pel bo i millor de diverses generacions del nostre jazz. *Bamboo, Nature's Calligraphy* presenta 17 composicions agrupades en sis paisatges sonors, inspirats en imatges i evocacions procedents de la natura, i més en concret en els escrits de Stefano Mancuso. Una obra amb detalls que l'acosten a estils com ara la cançó, el jazz contemporani i la música simfònica.

Bartha-Arnedo Quartet
It's About Time · 2023
Hunnia Records
Jazz

Matyas Bartha, piano / **Guillem Arnedo**, bateria / **Pol Omedes**, trompeta / **Danny Ziemann**, contrabaix.

Arran de la conèixer-se a Nova York l'any 2015, el pianista hongarès de l'escena de Viena Matyas Bartha i el bateria català Guillem Arnedo van fundar aquest quartet completat per Pol Omedes i el nord-americà resident a la capital austríaca Danny Ziemann. *It's About Time* és el segon treball d'aquesta societat que no només uneix dues escenes, sinó que també comparteix una mateixa visió del jazz: l'amor pels sons acústics i el swing de pedra picada. El disc inclou composicions d'Arnedo, Omedes i Bartha, com ara *Little Boo*, *After George Floyd* i *Bumpily*, i de Ron Carter —*It's About Time*—, Thad Jones —*If I Love Again*—, Randy Weston —*Hi-fly*— i altres.

Laura Simó & Tete Montoliu Trio
Together Again · 2023
Swit Records
Jazz

Laura Simó, veu / **Tete Montoliu**, piano / **Horacio Fumero**, contrabaix / **Peer Wyboris**, bateria.

Un dels mèrits que atesora la cantant Laura Simó és el fet d'haver col·laborat amb Tete Montoliu els últims anys de vida del mestre. Aquest enregistrament, fins ara inèdit, testimonia una de les actuacions que van fer plegats, en concret a Calella l'any 94, i amb un tema final gravat a Oviedo el 1995. Publicat amb motiu del 25è aniversari del decés de Tete Montoliu, *Together Again* representa un document valuós, un disc en el qual s'aprecia tant l'estil característic de Tete Montoliu —reforçat en aquest cas amb el cèlebre trio que encapçalava— com l'encert de l'encontre amb Laura Simó. El repertori inclou peces com ara *Waltz for Debby*, *Speak Low* i *Lush Life*.

Sant Jordi en clau de Jazz

Martí Farré

El pròxim 23 d'abril els carrers s'ompliran de parades de llibres i roses, fet pel qual oferim una selecció de títols que formen part de la bibliografia vinculada al jazz a casa nostra. Malauradament, cap d'ells serà segurament a les llistes dels més venuts de Sant Jordi. Bé, si fa no fa, com passa amb els discos de jazz i els 'Top 10'.

No són pocs els músics del nostre jazz que manifesten públicament el seu gust per la lectura i n'hi ha que, fins i tot, s'han inspirat en obres o escriptors per signar creacions pròpies: de Joan Vidal —*Deptford Suite*, inspirat en una trilogia de Robertson Davies— a *Uda Labor Ori*, de Juan de Diego, a partir de l'assaig *El curt estiu de l'anarquia*, de Magnus Enzensberger. Entremig, musicacions de poetes diversos, com fa Sabina Witt en tota la seva discografia; o de Montserrat Abelló —*Tot sembla tan senzill*, per Celeste Alías—; o d'autoria pròpia —Max Sunyer a *Secrets*—; o amb textos d'Espriu —La Locomotora Negra, *He mirat aquesta terra*—, Lorca —Divadams i, més recentment, Joan Díaz—, Josep Carner —Vicens Martín Dream Big Band, *Els fruits saborosos*—, Josep Vallverdú —*Un dring en el silenci*— i Màrius Torres —*Altres cançons a Mahalta*—, per Xavier Monge; Núria Martínez-Vernis —*Laia Cagigal a Apnea*—, David Castillo —David Mengual a *Deriva*, qui també va posar música a relats de Javier Tomeo, Sergi Pàmies i Carles Vidal a Descuentos... i així podríem continuar fins a ocupar diverses pàgines.

Pel que fa pròpiament a llibres sobre el nostre jazz, cal esmentar la recent biografia coral de Tete Montoliu, *Round About Tete*, signada per Pere Pons. El periodista bisbalenc ha traçat diferents episodis de la vida del soci número 1 de l'AMJM i ha recollit el testimoni calidoscòpic de diverses persones que el van tractar. La de Pons és una obra cabdal que pren el relleu a la, fins ara, única monografia dedicada al país a Montoliu: *Tete, quasi una biografia*, de Miquel Jurado. Pons, per cert, és també autor d'una història ficcionada del Jamboree, *El cas Jamboree*, coeditor d'*Els 100 millors discos del jazz català* i coautor, amb Miquel A. Queralt, de *Jazz*. Una altra novetat recent és la biografia sobre Màquina!, grup revelació de la música dels 70 a Barcelona, signada per Àlex Gómez-Font: *Màquina!, quintaessència del underground*. Entre altres títols, Gómez-Font també va escriure el seminal *Zeleste i la música laietana*. Si parem atenció a les obres de caràcter històric, trobem l'imprescindible *Jazz en Barcelona, 1920-1965*, de Jordi Pujol Baulenas, i *El jazz a Catalunya*, d'Alfredo Papo. També és significativa la història *Del fox-trot al jazz flamenco, El jazz en España 1919-1996*, de Chema García Martínez —col·laborador ocasional del *Jazz Butlletí*—, que també va publicar *Tocar la vida*, dedicat a la idiosincràsia del músic de jazz. Sobre aspectes concrets, hi ha els llibres *Festival Internacional de Jazz de Barcelona, 1966-2008*, coescrit per Joan Anton Cararach i Guillem Vidal, i *25 Jazz Terrassa, 1982-2006*. Amb vocació universal, Ricard Gili va publicar Conèixer *el jazz, El Jazz i Puro Jazz*; Joan Giner, Joan Sardà i Enric Vázquez

Guia Universal del jazz moderno; i Jaume Carbonell *El jazz clàssic i la seva història*. En la categoria de no-ficció, podem incloure un seguit d'obres inclassificables: la miscel·lània *El jazz y sus espejos*, de Joaquim Romaguera, i *Anecdotari musical*, del clarinetista Òscar Font. Per la seva banda, l'escriptora Aurora Bertrana explica a les seves memòries l'experiència com a música de jazz a començaments del segle XX.

De la novel·la a la poesia

Pel que fa a la ficció, el jazz català encara no ha inspirat una bibliografia tan àmplia com en altres escenes. Així i tot, són dignes d'esment les novel·les recents de Rafael Vallbona *Swing*, basada en el músic palafrugellenc Enric Torres, i *La musa de la plaça Reial*, amb el Jamboree dels anys 60 com a escenari, com a *Todos habían dejado de bailar*, d'Alberto Valle, en aquest cas dins el gènere de la novel·la negra. Per la seva banda, el periodista Albert Suñé va publicar la narració *Confetti per al clarinet*, en la qual un personatge inventat recorre l'escena del jazz barceloní des dels anys 20 fins als 60. Pel que fa a Luis Cabrera, a la novel·la autobiogràfica *La vida no regalada* inclou personatges i espais vinculats al jazz barceloní. Finalment, cal no oblidar poetes com Joan Margarit —coparticip d'un disc amb el saxofonista Carles Margarit: *No era lluny ni difícil*—, Salvat-Papasseit, Vázquez Montalbán, Espriu, Gimferrer, Pere Rovira, Carlos Zanón, Palau i Fabre o Jaime Ferran, que van escriure poemes amb el jazz com a tel·lo de fons. Alguns d'aquests versos els podeu trobar a l'antologia *Fruta extraña*, de Juan Ignacio Guijarro.

L'Arnau Boix ha marxat

AMJM

El passat 18 de març ens va deixar el trompetista Arnau Boix, músic de jazz amb una àmplia i diversa trajectòria com a intèrpret en un munt de formacions, i com a programador en sales com La Boîte Mas i Mas i La Cova del Drac. També va mantenir un vincle molt pròxim amb Jazz Terrassa, on va actuar moltes vegades. La notícia, que ens va arribar quan tot just estàvem tancant aquest número, ha colpit a tot el sector del jazz, entre d'altres als socis de l'AMJM. Des del Jazz Butlletí el volem recordar amb el següent escrit.

L'Arnau Boix (1959 - 2024) va ser un trompetista de jazz de la generació dels que van ser adolescents als anys 1970. En aquella època el jazz havia pràcticament desaparegut d'arreu del món sota el potent impuls de la música i la cultura rock.

Però l'Arnau va ser dels pocs que va anar per una altra banda. Va estudiar trompeta i piano al Conservatori i de seguida es va interessar pel jazz. Als tretze anys va formar el seu primer grup, un grup de dixieland amb nois de la seva edat. Va ser un líder magnífic per als seus companys en aquelles primeres passes de la interpretació musical. Com tots els músics d'aquella època, l'Arnau era jazzísticament autodidacte, va estudiar a partir dels discos dels mestres de Nova Orleans, del swing i del bebop.

Va treballar en moltes orquestres i grups: Orquestra Plateria, Lucky Guri, Núria Feliu i la Locomotora Negra entre molts d'altres. Va coordinar les jam sessions de la Cova del Drac durant bona part dels anys 1980 i 1990 i va ser director de l'orquestra de Lluís Rovira. Més endavant va formar un trio amb l'organista Benjamín León per tocar la música de Lee Morgan, un dels seus ídols.

Durant els darrers mesos, incapacitat per tocar la trompeta o el piano, escoltava molta música. "No sé si tornaré a tocar però em considero molt afortunat de saber escoltar", deia.

Assessorament legal, laboral i tributari

Blasco-Sellarès i Associats, SRL

- 6 hores d'assessorament anual gratuït.
- Descomptes en gestions i accions judicials.
- Assessorament fiscal (IRPF, IVA i altres impostos).
- Assessorament legal (propietat intel·lectual, contractes discogràfics, drets d'autor, management).
- Assessorament laboral i Seguretat Social.
- Assessorament a músics amb estructura empresarial i/o societatària (productors, estudis de gravació, bandes, promotors).

Contacte: 93 487 28 42 · ars@ars.legal · www.bsa.es

Assegurances per a músics

Assegurances MUSSAP

- Assegura el teu Instrument i els seus accessoris a tot risc. Cops, caigudes, robatori ... amb un 20% de descompte exclusiu per a socis de l'AMJM a partir de 41 € l'any
 - Assegurances de Responsabilitat civil per a bandes, concerts, esdeveniments o gires.
 - Assegurances d'automòbils, llar, bicicleta, patinet elèctric, animals de companyia, etc
- Contacte: swing@mussap.com
Telèfon: 93 507 36 17

Descomptes de discos

Disco 100

- Descompte del 5% en tots els productes.
- Tel: 93 284 09 04

Jazz Messengers-

- Subscripció anual gratuïta a la revista mensual de Jazz Messengers. Demanar l'oferta a la botiga al fer una compra mínima de 30 euros.
- Contacte: 93 215 88 46 · info@jazzmessengers.com

Descomptes d'instruments

Unió musical -

- Descompte preferencial en la compra de productes.
- Contacte 93 200 81 00 · muntaner-info@umusical.com

Musical Fusté S.L-

- Descomptes entre el 10 i el 25% en tot tipus d'instruments i accessoris.

Contacte: 93 455 92 58 · www.musicalfuste.com

Pianos Mas-

- Descompte mínim del 10% en la compra d'instruments i accessoris musicals, exceptuant els pianos.

- Descompte especial en el cas de la compra de pianos, depenent del tipus i model.

Tel: 93 232 64 57

Sales i clubs

Cafè del Teatre (Escorxador Lleida)

- Descompte d'un 25% en el preu de l'entrada a concerts. 97 327 93 56 · www.cafedelteatre.com

Cicle Contrabaix

- Descompte 20% en els concerts del cicle

Christian@contrabaix.com

93 685 32 42 · www.contrabaix.com

Jamboree

- Els socis de l'AMJM gaudeixen dels beneficis VIP-MUSICS JAMBOREE, amb diversos descomptes segons l'activitat. Consulteu condicions amb l'oficina de l'AMJM.

Luz de Gas

- Entrada lliure a la sala i a tots els concerts, exceptuant aquells als quals el promotor sigui aliè.

93 209 77 11 · www.luzdegas.com

Nova Jazz Cava (Terrassa)

- Descompte del 20% en totes les activitats organitzades per Jazz Terrassa - Club de Jazz d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, dins la temporada estable de jazz de la Nova Jazz Cava i del Festival de Jazz de Terrassa ·

93 780 50 12 · www.jazzterrassa.org

Comunicació

Comunicom

- Descompte 20% en disseny gràfic de portades de discos, caràtules digitals, CDs, LPs, pòsters i flyers.

Pack Opera Prima per al primer disc de l'artista a un preu especial. 656 584 850 · comunicom.es/AMJM

CRI2

- Web i e-mail amb domini propi.
- Alta 29 euros (una vegada) i 5 euros mensuals.

902 012 075 · www.cri2.com

Oliver Adell

- Fotògraf freelance. Descompte 15% sobre el pressupost del treball a realitzar.

626 411 863 · zelandad03@yahoo.es

oliverphoto.cat/ca

Imma Casanellas

- Fotògrafa de concerts i espectacles. Descompte pels socis : 15% sobre el pressupost de l'encàrrec.

606507881 · immacas@hotmail.com

www.immacasanellas.cat-IG @immacasanellas

Rosazul Promo

- 10% descompte en els serveis de promoció de música.

93 224 01 17 · 655 170 854 · www.rosazulpromo.com

La Costa Comunicació

- 15 % descompte en serveis de comunicació cultural. 93 310 38 88 · www.lacosta.cat

Lloguer de cotxes

Tot Car

- Consulteu el descompte aplicable a l'oficina de l'AMJM. 93 405 34 33 · mail@totcar.es · www.totcar.es

Estudis de gravació i sonorització

Aclam Records

- Preu hora: 20€ • Preu dia: 160€ • Pack gravació superior a 3 dies: 150€ /dia. • 20% descompte en totes les tarifes.

Consell de Cent, 215 08011 Barcelona · 93 487 20 45

Carles Dénia, producció musical i estudi de gravació

- 25% de descompte

C/ Colón, 50 · 03700 Dénia (Alacant).

663 730 499 · 600 638 942 · info@carlesdenia.com

http://vimeo.com/58428202

Estudis 44.1

- 10% de descompte a les tarifes d'hores d'estudi. 972 39 45 46 · www.44.1estudidegravacio.com

KitfluSound

- Descompte 25% sobre els preus. 607 764 728 kitflus@kitflusound.com · www.kitflusound.com

L'Estudi de l'Apolo

- 20% de descompte en serveis d'àudio, vídeo i cursos especialitzats

629 426 570 · Rafael Puertas

rafa.lestudi@sala-apollo.com · https://www.sala-apollo.com/es/l%27estudi/l-estudi

Mars Musical Audio Recording Studio

- 15% de descompte sobre les tarifes actuals 652 828 140 · www.marsstudio.audio

MordiscoRecords

- 10% de descompte en gravació en alta fidelitat amb equip mòbil, d'altíssima qualitat, en qualsevol lloc i circumstància.

653 862 323 · igor.binsbergen@gmail.com

www.mordiscorecords.com

RKMM Livemusic.

- Oferta especial socis sòcies en gravació de vídeos en directe, plató (5 càmeres) i microfonia i audio pro (Mix i Mastering) al Nan Mercader Estudi Canal de Youtube R K M M · L i v e m u s i c 658 96 40 19 · Nan Mercader

Rosazul

- 10% de descompte en tots els serveis. 93 224 01 17 · www.rosazul.com

Rulot

Sonoritzacions i il·luminacions d'actes, lloguer de material, bucs d'assaig, edicions de CD, K7, vinils i

DVD, fabricació de flight cases, estudi de gravació i sala de concerts. Descomptes segons producte.

93 278 81 02 · www.larulot.com

Sonostudi

- Descompte del 25% en el lloguer de material.
- Equip de so de 500w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 135€, més IVA (21%).

- Equip de so de 1000w complet 8ch. Inclou PA, taula i microfonia 165€, més IVA (21%).

93 300 16 30 · www.sonostudi.com

Equips i suports

AmplisBarry

- 10% de descompte.

934 254 781 · genibarry@yahoo.es

Delta-Pro

- Descompte sobre els preus de tarifa. 93 210 58 85 · info@delta-pro.com.

www.delta-pro.com

RB Audio Technology

- Àudio, micros, amplificació, més alta qualitat 605 25 13 96 · rbaudiotec@gmail.com

Salut

Josefina Llargués (psicopedagoga, logopeda, homeòpata i naturòpata)

- 15% de descompte en tots els serveis.

http://josefina-llargues-terapies-naturals.cat

607969939 · josefinallargues@hotmail.com

Kenzen Pilates Studio

- Classe de prova gratuïta i 20% de descompte en la quota mensual. Muntaner 81, sobre-àtic, 1a. 08011 Barcelona. 93 453 86 05 · 686 006 920

www.kenzenpilates.com

KOS Fisioterapeutes

- 10% de descompte en totes les sessions.

Contacte: 93 412 06 27 · 607876875

info@kosfisioterapeutes.com

www.kosfisioterapeutes.com

Marta Pugès (fisioterapeuta)

- Primera visita gratuïta i un 15% de descompte en la resta de sessions ·

669 94 63 85 (horas convingudes). Visites a Tona i Barcelona.

Susana Ramon Mètode Feldenkrais

Educació somàtica per a músics

- 10 % de descompte en sessions individuals i tallers col·lectius. Art, Moviment & Expressió.

670 343 627 · contact@susanaramon.com

www.susanaramon.com

Coaching

Coaching per a músics

InPuls Art Coaching. Susana Ramon

- 10% de descompte ·

670 343 627 · contact@susanaramon.com

www.metodofeldenkrais.com

Hotels

Hotel Nouvel

- Descompte mínim del 10% al preu de l'habitació sobre la millor tarifa disponible a la web de l'hotel +34 93 301 82 74 · www.hotelnouvel.com

Locals d'assaig i coworking

CAB38B Oto Music House

Espai d'assaig/performance amb equipament tècnic i amb capacitat per 25 persones assegudes.

- 17€/hora de lloguer. Descompte 10% per dia sencer o mitja jornada

www.octaviobugni.com/the-music-studio

CoMusicWork

Bucs d'assaig, espai de coworking, sala d'esdeveniments...

- 10% descompte

682 62 12 10 · oriol@comusicwork.com

hola@comusicwork.com

Fes-te soci!

Per què?

Perquè formes part d'un col·lectiu que defensa els teus drets laborals i professionals

Estàs representat davant de polítics, institucions, empreses i associacions

Tens una oportunitat real de millorar la teva professió

Podràs accedir a informació sobre ofertes de feina, beques, subvencions, convocatòries...

Associem-nos i millorem la nostra professió

L' Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya (AMJM) és una entitat cultural, democràtica i de caràcter sindical creada l'any 1989 amb la finalitat de representar el col·lectiu de músics professionals i aconseguir millores culturals, socials i econòmiques. L' AMJM forma part de la Acadèmia Catalana de la Música i altres entitats en defensa del sector.

Els nostres objectius:

! Defensar els interessos del músic professional | Ser l'interlocutor legitimat davant les institucions | Divulgar la música i les activitats dels socis

Els nostres serveis:

! Assessorament jurídic | Descomptes i ofertes en empreses del sector | Informació regular i actualitzada de tot allò relacionat amb el jazz i la música moderna (convocatòries, ajudes, beques, concursos, etc.)

Les nostres eines de promoció:

! Jazz Butlletí | Festival l'Hora del Jazz-Memorial Tete Montoliu | Cicles organitzats en col·laboració amb altres entitats | Web de l'AMJM

Inscripció **8 €** • Soci professional **21 € cada 2 mesos** • Soci col·laborador * **17 €** • Soci jove < 31 anys **17 €** • Soci estudiant **40 € tarifa anual** per estudiants de grau i màster • Promoció: Un soci presenta un nou soci **50 %** de reducció de la quota **durant 1 any**.

* El soci col·laborador rep el Jazz Butlletí i té accés a determinats descomptes

+ Informació tel: 93 268 47 36
e-mail: amjm@amjm.org
Passeig Colom, 6 local 4 - 08002 (Barcelona)
www.amjm.org

AMJM
ASSOCIACIÓ DE MÚSICS
DE JAZZ I MÚSICA
MODERNA DE CATALUNYA